Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17. Den 1. Juni 1879. 28. Aargang.

Epistel

fra

Wilford Woodruff, en af de tolv Apostle, til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige samt til den ganske Verden, med Hilsen.

(Fra «Deseret News.»)

Jeg føler Attraa til endnu en Gang, medens jeg er i Kjødet, ved Guds Ord, og Jesu Kristi Vidnesbyrd at bære mit Vidnesbyrd til Eder som Guds Kirke og Rige oprettet paa Jorden af Himlens Gud i denne sidste Uddeling og Tidernes Fylde; jeg ønsker ligeledes at bære mit Vidnesbyrd til alle Nationer under Himlen, Kejsere, Konger, Præsidenter, Statsmænd, Guvernører, Dommere, alle Regenter og alle Undersaatter, som bo paa den ganske Jords Overflade. Mit Vidnesbyrd til alle Mennesker og Nationer er dette: I leve paa en Dag og i en Stund for den Almægtiges Straffedomme. I leve i den Tid og Slægt, da Israels Gud har lagt sin Haand paa sit Værk, sit forunderlige Værk, i de sidste Dage. I leve i den Tidsalder, i hvilken Gud vil opfylde de Profetiens og Forudsigelsens Ord, som ere blevne talede af alle Profeterne siden Verdens Begyndelse, hvilke staa optegnede i guddommelig Sandheds hellige Bøger, og Opfyldelsen af disse Aabenbaringer vil berøre hele Verdens Skjæbne, Jøde og Hedning, Rig og Fattig, Høj og Lav, Hellig og Synder, Babylon og Zion. Derfor bereder Eder, o I Jordens Indbyggere, thi Timen for Guds Straffedomme er for Døren. Som det var i Noahs og Lots Dage, saa skal det være ved Menneskens Søns Tilkommelse.

Jeg henvender mig til Guds Hellige, der have indgaaet en Pagt med Herren og ere blevne ordinerede til det hellige Præstedømme. Dersom I efterleve Eders Religion og nyde Inspirationens Aand, hvilket er Eders Pligt, da vide I, saa vist som Gud lever, at Joseph Smith var en Guds Profet, at han modtog Engles Betjening, fremførte Mormons

Bog og over atte den ved Guds Gave og Kraft. I vide, at han modtog det evige Evangeliums Fylde, det hellige Præstedømme og Apostelskab samt dets Nøgler, og at han organiserede Kristi Kirke, „den eneste sande og levende Kirke paa den ganske Jords Overflade," med dens Kræfter og Naadegaver, i hvilken Herren har „Velbehag". I vide, at Profeten Joseph Smith efterlod sit Vidnesbyrd paa Jorden og beseglede det med sit eget Liv og Blod, og dette Testamente staar i Kraft „for den ganske Verden" og er fuldt af Guds Aabenbaringer, som stod paa dets Sider lig en brændende Ildflamme, rede til at blive opfyldt over alle Jordens Indbyggere. I dette Testamente har Herren befalet sine Tjenere at udgaa til den ganske Verden og prædike dette Riges Evangelium til al Skabningen, saavidt Dørene ere aabne for dem. Han befalede ligeledes sine Tjenere at besøge New York, Albany, Boston og alle de større Stæder og Byer i Verden for at bebrejde dem deres ugudelige Handlinger og advare dem for den Ødelæggelse og fuldstændige Tilintetgjørelse, som venter dem, dersom de forkaste Guds Tjeneres Vidnesbyrd. „Thi med Eder," siger Herren den Almægtige, „vil jeg sønderrive deres Riger, thi ej alene vil jeg ryste Jorden, men de stjernebesaaede Himle skulle skjælve; I kunne ikke se det nu, men snart skulle I se det og vide, at jeg er Gud." I Sidste-Dages Hellige, vide I ikke, at disse Ting ere sande? Jo, I vide det, og jeg ogsaa, thi Guds Aand bærer Vidnesbyrd, og Vidnesbyrdet er Sandhed, og Sandheden bestaar evigt. Hvilke Mænd og Kvinder burde vi da ikke være under disse Forhold. Ere vi som et Folk beredte for de store Begivenheder, som vente os; som vente baade Babylon og Zion? Dømmer selv. Hvad er vor Pligt som den levende Guds Hellige? Det er vor Pligt at ydmyge os for Herren og paakalde hans Navn, indtil vi ere fulde af den Hellig Aand og Inspirationens Aand, hvilken er Kristi Lys. Betal Eders Tiende og Ofringer, hold Guds Befalinger og hav Tro paa hans Ord, ihukom og hold i Ære de Ordinancer, vi have iagttaget og de Pagter og Forpligtelser, vi have indgaaet i vor Guds Templer og hellige Huse. Vi burde forene os tilsammen i timelig saavelsom aandelig Henseende, ledede af Israels vise Mænd. Vi burde søge at opbygge vor Guds Rige og Zion og ikke alene os selv. Naar vi gjøre disse Ting, da ere vi som et Folk beredte til at lade vore Bønner opstige for Sabbathens Herres Øren, og de ville blive hørte og besvarede over vore Hoveder. Atter, dette Testamente, som Joseph Smith har efterladt sig, indeholder en Aabenbaring og Befaling fra Gud i Himlen angaaende den patriarkalske Ægteskabsorden. Herren har befalet os at lade vore Hustruer og Børn besegle til os for Tid og Evighed, paa det at vi maa have dem hos os i vore Familieorganisationer i Opstandelsen for at dvæle sammen med os for evigt i de evige Verdener, saa at vi for evigt kunne have en Formerelse af vort Afkom sammen med Abraham, Isak, Jakob og alle de fordums Patriarker. Og idet Gud vidste, at dette var den eneste Lov, beskikket af Guderne i de evige Verdener, som vilde ophøje udødelige Væsener til Riger, Throner, Fyrstendømmer, Magt og Herredømme, til Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger, og til en Fylde af celestial Herlighed, jeg siger, idet Gud vidste dette, befalede han Joseph Smith, Profeten, og de Sidste-Dages Hellige at adlyde denne Lov, „eller I skulle blive fordømte," siger Herren. Nu, efterat vi have adlydt denne Lov i mange Aar,

fremstaar de Forenede Staters Kongres og Nationens Højesteret og siger: „I skulle blive fordømte, dersom I adlyde dette Bud.“ Nu, Sidste Dages Hellige, hvad ville vi gjøre under disse Forhold? Gud siger, at vi skulle blive fordømte, dersom vi ikke adlyde, og Kongressen siger, at vi skulle blive fordømte, dersom vi gjøre. Det stiller os nøjagtigt i samme Stilling som Hebræerne i den gloende Ovn eller Daniel i Løvekulen. Daniels Fjender lagde Raad op tilsammen og sagde: „Vi kunne ingen Klage faa imod Daniel, undtagen vi kunne faa det igjennem hans Guds Lov.“ Vore Fjender have taget samme Kurs, og Nationens Lovgivere og Dommere have forenet sig og gjort det til et Lovbrud at adlyde en af vor Guds Love. Nu, hvem skulle vi adlyde, Gud eller Menneskene? Min Røst er, at vi skulle adlyde Gud. Vi have kun en kort Tid at leve i her. Vi have en lang Evighed at leve i paa den anden Side af Sløret. Efterat vi ere saaledes stillede, er Sagen borttagen fra vore Hænder. Striden er nu imellem Gud og Nationen.

Jeg er en amerikansk Borger, født og opdragen i Staten Connecticut. Jeg ønsker at rette nogle faa Spørgsmaal til Regjeringens Lovgivere og Dommere. Af hvilken Magt blev Columbus inspireret og bevæget til at opfordre Europa til at udruste en Flaade for at krydse Oceanet og finde dette vestlige Land? Af hvilken Magt blev han beskyttet indtil han opnaaede dette? Ved hvilken Magt blev vore Forfædre inspirerede til at gaa over Oceanet og befolke dette Land? Og efterat de havde befolket Landet, og de Lænker, som Moderlandet lagde paa deres Skuldre, bleve for tunge at bære, rejste de sig som en Nation og erklærede deres Uafhængighed; gjennemgik en otteaarig Krig, der kostede meget Blod og store Ofre, men som dog havde til Følge at de erholdt deres Frihed og indsatte en fri og uafhængig Regjering, som er respecteret af alle Jordens Nationer? Ved hvilken Magt var de Forenede Staters Constitution inspireret og frembragt, som Landets højeste Lov, som vil gaa i Arv fra Nation til Nation? Alle disse Velsignelser ere komne fra den almægtige Gud og Himlens Villie. Denne herlige Constitution er en Vorgen til alle dens Beboere for et Liv fuldt af Frihed, Lykke og fri Religionsudøvelse. Retten til fri Religionsudøvelse for denne Republiks Borgere har aldrig før været i Spørgsmaal i nogen Kongres eller for nogen Dommer, indtil for nylig, da baade de Forenede Staters Kongres og Lovens højeste Haandhævere have søgt at berøve ethundrede og halvtredsindstyve Tusind af dens Borgere den Ret til fri Religionsudøvelse, som Constitutionen borger dem. Vil ikke den samme Gud, som har givet denne Nation en fri Regjering af lige Rettigheder til alle Folk som bebo dens vidtudstrakte Flade, gjøre Regjeringen og Dommerne ansvarlige for den Brug de gjøre af den Magt de holde i deres Hænder? Han vil! Kongressen af 1862 og den højeste Domstol af 1879 have, i deres Beslutninger og Gjerninger gjort et farligt og frygteligt Skridt. Deres Gjerninger ville undergrave Grundvolden af vor Regjering, og den vil styrte omkuld; Gud i Himlen vil holde dem ansvarlige for disse Ting, thi „Hvad Mennesket saar skal han og høste, og med hvad Maal de maale skal dem maales“ siger Herren. Er Constitutionen engang brudt af Landets Regjering, vil der ikke blive nogen Standsning, indtil Nationen er brudt i Stykker, og ingen Magt uden den himmelske vil være i Stand til at spare Nationen fra Følgerne deraf; og denne saavelsom alle Nationers Regjeringer, ville

komme til at aflægge Regnskab til Jordens Dommer for det Brug de gjøre af den Magt som de holde i deres Hænder. Dyden ophøjer en Nation, medens Synden vanærer et Folk. Spørgsmaalet blev givet til Hebræerne: „Hvo er den Gud, der kan redde Eder af Kong Nebukadnezars Hænder". Et retfærdigt Svar fuldt af Tro, blev givet: „Se vor Gud som vi ære, er mægtig til at redde os; han kan, o Konge, redde os af den gloende brændende Ovn og af Din Haand. Og om han ikke vilde, da skal det være Dig vitterligt, o Konge, at vi ikke ville ære de Guder og tilbede det Guldbillede, som Du har ladet oprejse." Saaledes siger ogsaa jeg. Som en Herrens Jesu Christi Apostel, vil jeg ikke overgive mine Hustruer og Børn og være ulydig til Guds Befalinger for at tilfredsstille den almindelige Mening hos en Nation, som selv er nedsunken i Synd og Mørke, til Helvedes Fordømmelse! Jeg vilde hellere gaa i Fængsel og i Døden, og vilde jeg ikke det, vilde jeg aldrig blive værdig til at omgaaes med de gamle Patriarker og Profeter, og jeg kan ikke andet end foragte i mit Hjerte den Mand, som siger sig at være en Sidste-Dages Hellig og som vil handle anderledes. Skulle vi frygte Mennesker der kun have Magt til at skade Legemet, mere end han, der har Magt til at kaste baade Sjæl og Legeme i Helvede? Christus sagde: „Salige ere I, naar de bespotte og forfølge og søge allehaande Ondt mod Eder for min Skyld. Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være stor i Himmelen, thi saaledes have de ogsaa forfulgt Profeterne, som vare før Eder." Jeg vil sige til hele Israel: behandle Eders Hustruer og Børn venligt og kjærligt; hold Guds Befalinger og fortrøst Eder paa ham, og han vil stride for Eder. Og jeg vil ydermere sige i Jesu Christi den levende Guds Søns Navn, at „Mormonismen" skal leve og trives; Zion skal blomstre, og Guds Rige skal bestaa i Vælde, Herlighed og Kraft, som Daniel saa det, naar denne Nation er sønderbrudt som en Pottemagers Kar, lagt i Støvet og bragt til Doms — om ikke, da har Gud aldrig talet gjennem min Mund. Derfor siger jeg til alle Hellige overalt i Verden: værer trofaste og redelige mod Gud, eders Religion, Eders Familier og mod Eder selv. Jesus af Nazaret har lidt Korsets Død for Verdens Forløsning, og hans Apostle fulgte hans Exempel for Herrens Ord og Jesu Christi Vidnesbyrd Skyld, og Joseph Smith beviste for Gud, Englene og Menneskene, at han vilde og holdt sin Pagt indtil Døden; og Ingen af os vil blive kaldet til at gjøre mere. Enhver af os vilde skamme sig ved at fornægte vor Tro for at behage vore Fjender, og da møde Profeterne og Apostlene i Aandeverdenen. Gud forbyde, at dette skulde ske med Nogen af Ephraims Blod. Jeg ønsker i dette Vidnesbyrd at sige, at Tiden er ikke langt borte, da de rige Mænd mellem Jøderne skulle benytte deres overflødige Rigdom til at samle de Adspredte af Juda, indkjøbe deres Fædres gamle Opholdssteder i og omkring Jerusalem og gjenopbygge den hellige Stad og Tempel. Thi Hedningernes Fylde er kommen, og Gud har besluttet at samle Jøderne fra alle Hedninge-Nationer, hvor de have været adspredte, til deres eget Land, forat Mose, deres Lovgivers Ord kan blive opfyldt. Dette er den højeste Guds Villie, o Juda Hus, og naarsomhelst I blive kaldede til at udføre dette store Arbejde, vil Israels Gud hjælpe Eder. Du har en stor Fremtid og Bestemmelse for Dig, og Du kan ikke undgaa at udføre den; Du er den udvalgte kongelige Sæd og Dine Fædres Gud har holdt

Dig adskilt som en Nation for en Tid af attenhundrede Aar fra hele den hedenske Verdens Fortrykkelse. Du maa ikke vente indtil Du kan komme til at tro paa Jesus af Nazaret, men naar Du møder Shilon, Din Konge, vil Du kjende ham; Din Fremtid er bestemt, Du kan ikke undgaa den. Det er sandt, at efter at Du vender tilbage og samler Din Nation hjem og gjenopbygger Din Stad og Tempel, at Hedningerne ville samle deres Armeer forat gaa med Dig til Slag og forat tage Bytte, paa det at Dine Profeters Ord maa opfyldes; men naar denne Tid kommer, vil den levende Gud, som førte Moses gjennem Ørkenen, befri Dig, og Din Shilon vil komme og staa i Eders Midte og kæmpe for Eders Sag, og I ville kjende ham. Jødernes Trængsel vil da have Ende, medens Hedningernes Nederlag vil være saa stort, at hele Israels Hus, som er om Jerusalem, vil bruge en Tid af syv Maaneder for at begrave deres døde Fjenders Legeme; Vaabnene ville tjene dem til Brændsel i syv Aar, saa at de ikke behøve at gaa til Skoven efter Brænde. Disse ere haarde Udtryk — hvo kan benægte dem. Ikke desmindre ere de sande, og ville gaa i Opfyldelse, overensstemmende med Profetierne af Ezechiel, Zacharias og andre Profeter. Om end Himlen og Jorden forgaar, vil ikke en Tøddel eller Bogstav forblive uopfyldt.

Jeg vilde sige til Lamaniterne, (Indianerne) om jeg kunde tale forstaaeligt til dem, at ogsaa de ere en Gren af Israels Hus og hovedsagelig af Josephs Hus, og Eders Forfædre ere faldne ved de samme Exempler af Vantro og Synd som Jøderne; og I, deres Efterkommere, have vandret i Synd og Mørke for mange Generationer, og I, lig Jøderne, ere blevne drevne og traadte under Fødder af Hedningerne og ihjelslagne ved Krige mellem hverandre og med den hvide Mand, indtil I næsten ere tilintetgjorte. Men der er endnu Oprejsning og Frelse for de Tiloversblevne af Eder i de sidst Dage. Det er paa Tiden, at I ophøre med at udgyde hverandres Blod eller at føre Krig med Eders Medmennesker. Hør op med at ødelægge hverandre; lær at dyrke Jorden og tag Eders Føde derfra; kald paa den Store Aand til at beskytte Eder og udfri Eder fra Trældom og Mørke, og den Store Aand vil høre Eder og befri Eder, og de Tilbageblevne af Eder, ville igjen blive et behageligt Folk som Eders Forfædre vare, da de holdt Guds Befalinger.

Kunde jeg tale til Israels ti Stammer i Nordenlandene vilde jeg sige: paakald Eders Fædre Abraham, Isak og Jakobs Gud, at Eders Profeter maa komme i Erindring for Gud, at de maa høre Hans Stemme og ikke længer holde dem selv tilbage, men slaa paa Klippen, saa at Bjergene af Is maa smelte for deres Aasyn, „og der skal være en banet Vej for de Tiloversblevne af hans Folk," deres Fjender skulle blive et Rov for dem. Bring frem Eders Optegnelser og Skatte til Ephraims Børn, Herrens Tjenere i Zions Land, og de evige Højes Grændser skulle skjælve ved Eders Nærværelse, og I skulle falde ned og blive kronede med Herlighed, endog i Zion, under Guds Tjeneres, Ephraims Børns, Hænder, og I skulle blive fyldte med Sang og evigvarende Glæde. Se dette er „den evige Guds Velsignelser til Israels Stammer og de rige Velsignelser paa Ephraims og hans Medbrødres Hoveder."

Det her Anførte, er kun en meget lille Del af Guds Aabenbaringer, som ere ifærd med at opfyldes over denne Nations Hoved. Jeg ønsker at advare alle Nationer for Guds Domme, der staa

for Døren. Throner ville blive nedkastede, Nationer ville omstyrte, Lovløshed vil regjere, alle lovlige Skranker ville blive nedbrudte og Lovene trampede i Støvet. I ere nærved at blive hjemsøgte af Krig, Sværdet, Hungersnød, Pest, Plager, Jordskjælv, Hvirvelvinde, Orkaner og fortærende Ildsluer, med Ild og med Sværd vil Gud gaa i Rette med alt Kjød, og hans Slagne ville blive mange. Herrens Vrede er optændt og hans Sværd draget i Himlen, og det er ifærd med at falde paa Idumea eller Verden. Og hvo kan modstaa disse Ting? Hvo kan staa, naar han viser sig? Figentræet begynder at knoppes og alle Himlens og Jordens Tegn tilkjendegive, at Menneskenes Søns Komme er nær. Seglene ere ifærd med at blive aabnede og Plagerne at blive udgydte. Eders Floder og Søer ville blive forvandlede til Blod og Galle, og Jordens Indbyggere ville dø af Plagerne. Hele den store Babylons Vantro med hele den kristne Verden, vil ikke gjøre Guds Sandheder til Intet. Lad Verden tage et Exempel i de gamle Nationers Byer. Hvor er Theben, Tyrus, Sidon, Ninive og Babylon den Store, som vare opbyggede for at trodse Tid og Magt, undtagen Gud selv? De bleve kastede i Støvet og deres Indbyggere ødelagte, da de vare modne i Ondskab, og dette, for at opfylde Guds Ord til dem gjennem retfærdige Mænd, som talede til dem ligesom den Hellige Aand indgav dem. Paa samme Maade blev Jerusalem lagt i Grus og Jøderne adspredte blandt Hedningerne, for at opfylde Moses og Jesu Ord. Vil Herren spare Hedningernes Byer og det store Babylon, mere end Jødernes og de andre gamle Steder? Nej, visselig ikke! Spørgsmaalet kunde gives, hvorfor disse Straffe komme over Verden i de sidste Dage? Jeg svarer, for Indbyggernes Ugudeligheds Skyld. Herrens Engels Budskab, som bragte Evangeliets Fylde til Jorden, som skrevet i Joh. Aabenb., var: „Frygter Gud og giver ham Æren, thi hans Doms Time er kommen." Da dette Budskab, for et halvthundrede Aar siden, kom til Profeten Joseph Smith, da kom Lyset til Verden, men Menneskene elske mere Mørket end Lyset; thi deres Gjerninger ere onde. Herren har oprejst Profeter og Apostle, som i et halvt Aarhundrede have raabt højt til denne Slægt, Evangeliets Budskab, og advaret dem for Dommen, som er nær for Døren; men Jordens Beboere have forkastet deres Vidnesbyrd og udgydt Herrens Salvedes Blod og forfulgt Guds Hellige. Følgerne af dette er, at „Mørket skjuler Jorden og Dumhed Folkene" og Gud har borttaget sin Aand fra Jordens Beboere. Den Onde regjerer over sit eget Kongerige, og Ugudelighed og Vederstyggelighed af enhver Art er tiltaget hundrede Fold i de sidste faa Aar, indtil hele Jorden er fyldt med Mord, Horeri, Gudsbespottelser og ethvert Onde, som fandtes paa Jorden før Syndfloden eller før Sodoma og Gomorra, indtil hele Jorden segner under dens egen Vederstyggelighed og Himlen græder, Evigheden pines og Englene vente paa den store Befaling at gaa ud og beskjære Jorden. Dette Vidnesbyrd forkynder jeg til alle Nationer under Himlen og jeg ved, det er sandt, ved Inspiration af den almægtige Gud. Det Resultat som de forenede Staters højeste Domstol er kommen til, bringer mig paa den Tanke, at Constitutionen giver mig Ret til at nyde min Overbevisning og Tro og Mening i Religion, naar jeg ikke practiserer den. Jeg overlader derfor til Gud at udføre disse Handlinger, hvilket jeg ved, at han visselig

vil. Hvad jeg har talet, det har jeg talet og vil ikke unddrage mig derfra, og „om end Himlen og Jorden forgaar, skal ikke mine Ord forgaa, men ville alle blive opfyldte“ siger Hærskarernes Herre.

Jeg tegner mig som en Herre Jesu Christi Apostel og Medlem af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Wilford Woodruff.

Skizzer fra Norge.

(Fra Bikuben)

En Højesteretsdom.

Den 3die November 1853, ved Sol-Nedgang, vandrede tre unge Mænd, trætte og ømfodede, ind i Norges Hovedstad. De kom fra Frederiksstad, og havde tilbagelagt Vejen til Kristiania befordrede med, hvad de kaldte „Apostlenes Heste“, og da de fra den høje Egeberg Bakke skuede ned paa den i Taagen halvt usynlige By, opstod der naturligvis mange Tanker i deres Sind, om hvad den ligesaa dunkle Fremtid gjemte bag sit hemmelighedsfulde Slør. Haab og Frygt blandede sig med den Tillid, de nærede til deres Beskikkelse som Missionærer, thi de vare alle tre Mormon-Ældster. Deres hele Rejseudstyr bare de i deres Tanker, og deres samlede Kontanter udgjorde neppe en to à tre Specier. —

Det var Søndag Aften, og Gaderne vrimlede af Folk; de Tre havde intet bestemt Maal, men søgte hen til et Herberg for at finde den eneste Ven, som de vidste om i den store By, og for at hvile sig efter den møjsommelige Vandring. Denne Mands Navn var K. Petersen, han var i samme Øjemed ankommen omtrent en Uge tidligere; heldigvis fandt de ham der, og snart vare alle Savn forglemte ved Gjensynet af en erfaren Broder. Værelset havde tre à fire Senge, men denne Ubehagelighed maatte ansees for at være af mindre Betydenhed end forøgede Rejseudgifter, og snart hensank Alle i Søvngudens venlige Arme.

Den næste Dag fortsatte de To af vore Rejsende deres Rejse mod Drammen, deres Missionsmark, medens den Tredie blev tilbage i Kristiania. K. P. havde døbt en Mand, som tildels var bleven overbevist af en fra Danmark ankommen norsk Broder, som arbejdede sammen med ham, men Udsigterne vare ellers alt andet end lyse. En Del Ældster, jeg tror otte ialt, havde i flere Maaneder været arresterede i og omkring Frederiksstad, og deres Sag svævede netop for Norges Højesteret. Spørgsmaalet drejede sig, om Mormonerne kunde regnes blandt kristelige Dissentere eller ikke, og som Saadanne kunde nyde Beskyttelse under Dissenterloven for fri Religionsøvelse.

Som Landets Love den Gang fordrede, afleverede vor tilbageblevne Ven, som vi ville kalde C., sit Pas paa Politikamret, medens hans ældre Medarbejder ventede udenfor; da han kom ud, erindrede han, efter at have gaaet nogle faa Skridt, at hans Kaldsbrev som Ældste laa indeni Rejsepasset, og han

vendte øjeblikkelig tilbage for at faa det igjen, da det ansaas for bedst at lade Øvrigheden være uvidende om deres virkelige Bestemmelse. Tilfældet eller Forsynet vilde det dog anderledes. Kaldsbrevet var allerede læst, og Politi-Direktøren, en meget fornem Herre, fordrede yderligere Oplysninger og lod Ældste C. vide, at det vilde være et farligt Experiment at bryde Landets Love, „men," tilføjede han, „De maa frit gaa paa Gaderne." Begge Brødrene vare endnu ikke komne til deres nye Logis, som de netop skulde tage i Brug, før de bleve indhentede af en Politibetjent, og denne Gang maatte de begge fremstille sig for Politimesteren, som med sin Myndigheds hele Værdighed lod dem vide, at Højesterets Kjendelse netop var fældet, og at Mormonerne eller de Sidste-Dages Hellige vare ikke ansete som kristelige Dissentere, og derfor udenfor Lovens Beskyttelse, og tilføjede han: „Nu maa De vide, at dersom De nu overtræder Lovene, vil Straffen efter en saadan Advarsel blive meget haardere."

Brødrene takkede for denne venlige Paamindelse og iagttoge den saa nøje, at den 8de December s. A., eller omtrent en Maaned efter Højesterets Kjendelse, blev en Gren organiseret med 9 Medlemmer, som siden er voxet til Norges største Menighed og har vundet endog Politiøvrighedens Agtelse og Beskyttelse.

C. C. A. C.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Juni.

De Sidste-Dages Helliges Troesbekjendelse.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev grundlagt med sex Medlemmer den 6te April 1830 i Staten New York, Amerika, af Joseph Smith den Yngre og Oliver Cowdery, som modtoge deres Myndighed og Præstedømme gjennem umiddelbar Aabenbaring fra Gud, ved hans Røst og Engles Betjening. De gjorde ikke Fordring paa at have faaet deres Myndighed fra noget andet Sted; de modtoge ej Daab og Kaldelse fra noget religiøst Samfund paa Jorden, men efter at have erholdt Myndighed fra oven, døbte de hverandre og begyndte siden at døbe og ordinere hverandre.

Evangeliets første Grundsætninger ere:

1) Tro paa Gud vor evige Fader og paa hans Søn Jesus Kristus, som blev korsfæstet for Verdens Synders Skyld, og paa den Hellige Aand, som vidner om Faderen og Sønnen, den samme idag, igaar og til evig Tid.
2) Omvendelse fra Synd og ophøre med at gjøre det Onde, og fremkomme for Naadens Throne med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand, og beslutte at vandre i et nyt og helligt Levnet.
3) Begravelses-Daaben i Faderens, Sønnens og den Hellige Aands Navn til Syndernes Forladelse, med Løftet om, at alle, som adlyde Evangeliet, skulle erholde den Hellige Aands Gave.

4) Haandspaalæggelse i Jesu Kristi Navn for at besegle paa de Døbte den Hellige Aands Gave. Denne Handling udføres af Kirkens Ældste til Alle, som blive døbte. Gjennem disse ulige Handlinger af Tro og Lydighed, erholde Menneskene den Hellige Aand, og blive indlemmede i Guds Kirke og Rige, og hans Navn bliver indskrevet i de Retfærdiges Bog. Det bliver siden hans Pligt at vaage og bede, at samles med de Hellige saa ofte Lejlighed gives, og med dem deltage i den hellige Nadver til Ihukommelse om Jesu Kristi Lidelse og Død, samt at forblive trofast indtil Enden.

5) Det er de Helliges Privilegium at nyde de aandelige Gaver, saasom Aabenbaring og Profetiens Gave, Syner og Englebesøg, de Syges Helbredelse ved Haandspaalæggelse i Jesu Navn, og alle de Gaver, som de forrige Dages Hellige nøde, som omtales i Skriften.

Vi forkaste alle religiøse Grundsætninger, som ej ere i Overensstemmelse med Guds aabenbarede Ord, af den Grund, at „de, der ikke forblive i Kristi Lærdom, have ikke Gud." Vi erkjende ikke et Præstedømme, som ikke har faaet sin Myndighed gjennem direkte Aabenbaring fra Himlen; thi „Ingen tager sig selv denne Ære, men den som er kaldet af Gud, ligesom Aaron var." Paa samme Tid have vi den største Agtelse for Folk af andre Troesbekjendelser; vi tro, at mange af dem ere oprigtige, og de have Krav paa i Fred at nyde deres religiøse Overbevisning. Vi forfølge ikke nogen for hans Religion, men ønske at undervise Enhver i de Grundsætninger, som vi anse for at være rigtige, forsaavidt som de ere villige til at modtage Undervisning, ellers ikke. Vi tro, at alle det gamle og ny Testamentes Skrifter ere sande, at de ere skrevne os til Lærdom, og at de ikke bør have nogen egen eller aandelig Udlæggelse, men at alle Profetier og Lærdomme, alle Forjættelser og Pagter, som findes deri, bør forstaaes i Ordets bogstavelige Mening. Vi tro ikke, at Skriften indeholder alt Guds Ord, thi det er let at bevise, at den kun indeholder en mindre Del af det, som Gud har aabenbaret til sine Børn paa Jorden; Meget er gjennem Aarhundreders Løb blevet aabenbaret, som ikke findes nedskrevet i nogen Bog. Aabenbarelser ere blevne givne til andre Folk end dem, som skreve Bibelen. Guds Aand er Aabenbarelsens Aand, og hvorsomhelst den er bleven nydt af et Folk, der er Aabenbarelse ogsaa bleven modtaget. Vi tro paa Mormons Bog — en nylig opdaget ur-gammel amerikansk Optegnelse —. Den indeholder en Beretning om Ur-Indvaanerne i Amerika, og viser at ogsaa de havde Aabenbaringer fra Gud, og at de vare vejledede ved inspirerede Profeter, som talede Herrens Ord til dem. Vi tro ligeledes paa Aabenbaringer, som det har behaget Herren at give sine Profeter i dette nittende Aarhundrede, og vi tro, at Herren fremdeles vil tilkjendegive sin Villie til os, indtil Alt, henhørende til Tidernes Fyldes Uddeling, er aabenbaret; thi Herren har lovet, at han vil give Bud paa Bud og Linie paa Linie, indtil vi naa til Fuldkommenhed.

Vi tro, at Jøderne og alt Israels Hus skulle indsamles fra Nationerne til deres eget Land, hvor de aldrig mere skulle spredes eller nedtrampes af Hedningerne, men de skulle blive lærte af Herren og blive forenede som en hellig Nation.

Vi tro, at Kristus skal komme i Himlens Skyer med Magt og stor Herlighed,

tilligemed de Hellige, for at regjere paa Jorden et tusinde Aar, og at han vil tilintetgjøre Ugudelighed paa Jorden.

Vi tro ligeledes, at ved Kristi anden Tilkommelse skulle de Hellige opstaa fra deres Grave og regjere med ham i et tusinde Aar. Vi tro ikke, at de Ugudelige skulle opstaa til de tusinde Aar, men at deres Opstandelse først vil finde Sted efter disse tusinde Aar eller ved Domstimen. Vi tro, at Israels Oprejsning og Kristi anden Tilkommelse er nær forhaanden, og at denne Slægt skal ikke forgaa, førend dette vil ske.

Vi bevidne for hele Verden, at Gud har oprejst sin Kirke paa Jorden i disse Dage, og at Tiden er nær for Haanden, da dette glade Budskab skal forkyndes for hver Nation under Himlen.

Denne Kirkes Apostle og Ældste ere kaldede til at gaa ud i hele Verden og prædike Evangeliet til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til et Vidnesbyrd for dem, og da skal Guds Søn komme. Om Folket søger at forhindre denne Mission, skal det kun bringe Fordømmelse over dem selv; de kunne ikke standse Guds Værk eller tilintetgjøre hans Planer; thi Hedningernes Tid er fuldkommen og Herren vil frelse sit Folk.

Ankomst. Vi have den Glæde at kunne meddele Ankomsten af følgende Brødre fra Utah, kaldede ved sidste Konference i Salt Lake City, nemlig:

Ældste **Andreas Hammer**, Mill Creek Ward og
Ældste **C. C. Asmussen**, Salt Lake City,

efter en meget behagelig Rejse paa henholdsvis 20 og 23 Dage.

Konferencemøder.

Konferencemødet i Aalborg tog sin Begyndelse den 19 April Aften Kl. 8. Nærværende vare: Præsident N. C. Flygare, Præsident J. Christensen og Ældsterne W. Christensen, J. Hansen, R. Nielsen, P. Halvorsen, A. P. Rose og N. M. Andersen, alle fra Zion.

Sang og Bøn af J. Halvorsen.

Præs. Christensen bød de Hellige velkomne og gav Lejlighed for Forstanderne til at afgive deres Rapporter, hvoraf fremgik, at de Hellige i Almindelighed havde det godt, og Missionens Udsigter vare meget gode.

Præs. Christensen roste de Hellige og Missionærerne, og nedbad Herrens Velsignelse over dem.

Ældste A. P. Rose omtalte de mange Bevis vi havde paa, at Gud hører vore Bønner, og sagde, at Folket var meget fredeligt i hans Virkekreds og var selv glad ved sin Kaldelse.

Ældste J. Halvorsen gav en kort Fremstilling af Missionens Fremgang i

Thisted og Aalborg Grene, hvor han var kaldet til at arbejde; roste sine Medarbejdere, omtalte Vigtigheden af at opfylde sin Mission, og nedbad Herrens Velsignelse over de Hellige.

Ældste J. Hansen bar Vidnesbyrd om Guds Riges Gjenoprettelse paa Jorden, og lovede alle, som vilde adlyde dets Principer, store Velsignelser.

Ældste W. Christensen sagde, at jo Mere vi gjorde for at fremme Herrens Gjerning her paa Jorden, des større Lykke og Glæde følte vi.

Sang, og Taksigelse af Ældste R. Nielsen.

I næste Dags Formiddagsmøde, oplæste Præs. Christensen Konferensens statistiske Rapport; talte til Roes for Missionærerne og bar Vidnesbyrd om Guds Kirkes Gjenorganisation paa Jorden.

Ældste R. Nielsen omtalte den Styrke som Vidnesbyrdet om Evangeliets Sandhed bragte, og opmuntrede til Trofasthed.

Præsident Flygare sagde, at vi vare komne tilsammen for at lære og blive belærte om de Principer der, om vi adløde dem, vilde sikkre os et Haab der rækker ind i Evigheden. Dette var det Vigtigste og Største for Mennesket at lære. Mange havde gjort store Opoffrelser, ja endogsaa Nogle have tilsat Livet forat lære dette. Menneskelig Visdom kunde ikke her komme os til Hjelp, men alene den Hellige Aand. Omtalte Herrens Almagt og vise Styrelse, ved at vælge simple Redskaber til Forfremmelse af hans Gjerning: at forløse denne Jord. Paaviste Nødvendigheden af at have inspirerede Profeter og Apostle og af at indsamles fra Natinonerne til Zion. De Hellige burde lade deres Lys skinne for Menneskene, og tragte efter at faa Del i den første Opstandelse, uden hvilken vort Arbejde her vilde være spildt.

I Eftermiddagsmødet foreslog Præsident Christensen Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilket enstemmigt blev vedtaget.

Ældste J. Halvorsen omtalte Joseph Smiths Fremtræden og Virksomhed og vidnede om, at han var et Redskab i Herrens Haand til at grundlægge Christi Kirke her paa Jorden.

Ældste W. Christensen paaviste Kjendetegnet paa en Guds Profet, thi Jesus havde sagt: af deres Frugter skulle I kjende dem. Han paaviste den Ærgjerrighed, Mistillid, Misundelse, Splid og Forvirring som var i stærk Tiltagende Christenheden og Følgerne af deres Lærdomme. Christus havde sagt: Uden I ere et, ere I ikke mine.

Ældste J. Hansen oplæste 2det Capitel af Pauli andet Brev til de Thessaloniker, om Frafaldet. Han omtalte at Guds Rige var et Ordensrige, og at det var nødvendigt, at de samme Embedsmænd fandtes i Guds Rige nu som fordum.

I Aftenmødet omtalte Ældste Rose den Frygt Mange følte for at adlyde Daabens Ordinancer; de frygtede for Verdens Spot og Haan; de søgte hellere at undgaa Herrens Tjenere fordi de vidste at de forkyndte Sandheden.

Ældste N. Andersen sagde at det var nødvendigt at efterkomme de Raad og Lærdomme som vi havde hørt idag, uden hvilket de ikke vilde gavne os. Han var glad ved Evangeliets Lys og Kundskab; talte om Velsignelserne ved at rejse til Zion i den rette Hensigt, og bad Herren velsigne alle Trofaste.

Præsident J. Christensen omtalte det Vidnesbyrd som enhver Trofast var i Besiddelse af; om, at vi levede paa den lykkeligste Tid der nogensinde havde væ-

ret, da Gud igjen havde aabenbaret sig og gjenoprettet Apostler og Profeter her paa Jorden.

Præsident N. C. Flygare omtalte de Straffe der vilde ramme Alle der løftede Haand mod Guds Værk. Bar Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse paa Jorden.

Sang, og Taksigelse af Eldste J. Hansen.

Næste Dag blev afholdt et Præstedømsmøde.

Konferencemødet i Aarhus tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 26 April. Tilstedeværende vare: Missionspræsident N. C. Flygare, Præsident J. C. Nielsen samt Eldsterne W. Christensen, J. Christensen, L. Svendsen, R. Nielsen, G. Frandsen og J. Hansen.

Konferensen aabnedes med Sang, og Bøn af Præs. J. C. Nielsen der, efter Affyngelsen af en Salme, gav Lejlighed til Forstanderne at aflægge deres Rapporter, hvoraf fremgik, at de Helliges Tilstand var meget god, og Udsigterne i Missionen lovende. Øvrighederne i Jylland havde været humane, hvilket ikke kunde siges om Øvrighederne paa Fyen. Derefter afgav Missionærerne Beretning om deres Virksomhed i Vinterens Løb.

Eldste J. Christensen omtalte Tidernes Fyldes store Husholdning og Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage og vidnede om Tilstedeværelsen af Apostler og Profeter.

Sang, og Taksigelse af Eldste J. Hansen.

Søndag Formiddag Kl. 10. Sang, og Bøn af Eldste R Nielsen.

Præs. J. C. Nielsen udtalte sin Glæde over Nærværelsen af saamange Brødre fra Zion, oplæste Konferensens statistiske Rapport og yttrede sin Tilfredshed med Missionærernes Virksomhed.

Eldste J. Hansen oplæste en Del af Ephes. 4 Cap. som omhandlede Guds Riges Organisation i de Dage, og bevidnede, at de samme Embedsmænd og Gaver fandtes paa Jorden i vor Tid. Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Eldste W. Christensen talte om himmelske Væseners Besøg paa Jorden og omtalte de Plager og Straffedomme som i en nær Fremtid vilde blive udgydt over Jordens Nationer og imod hvilke, Gud havde beredt et Befrielsessted for sine Børn som vilde tjene ham, medens de Ulydige vilde føle Herrens tugtende Haand fordi de forkastede Herrens Tjeneres Budskab. Omtalte Tusindaarsriget og den Mission, Herrens Tjenere og de Hellige vil have til at udføre. Sagde, at Menneskene i vore Dage havde oprakt deres Haand mod den Almægtige, men Tiden var nær da de vilde erfare at han er til, og faa deres velfortjente Straf. Sang, og Bøn af Eldste Svendsen.

I Eftermiddagsforsamlingen foreslog Præsident Nielsen Kirkens Autoriteter til Opholdelse, som enstemmigt blev vedtaget.

Eldste R. Nielsen fremstillede Forskjellen mellem de Hellige og Verden, og sagde, at Enighed altid havde været Kjendetegnet paa Guds Folk; omtalte de Velsignelser de Hellige nyde fremfor noget andet Folk paa Jorden og opmuntrede dem til at være aarvaagne og ydmyge og stræbe mod det store Maal hvorfor vi vare skabte.

Præsident Flygare omtalte Aabenbaring som Grunden til denne Kirke og at de havde Aabenbaring at takke for, at de Hellige vare forsamlede her idag. Omtalte Frelserens anden og herlige Tilkommelse og de Plager og Straffedomme Herren vilde lade udgaa over Jordens Nationer; omtalte det Sted, Gud havde beredt for sine Trofaste, hvor han vilde

give dem Hyrder efter sit eget Hjerte, som skulde føde dem med Kundskab og Forstand, at de kunde opvoxe til større Fuldkommenhed, og tilsidst staa kronede med Hæder, Ære og Udødelighed i Guds vor Faders Rige.

Præsident Nielsen omtalte Evangeliets første Principer: Tro, Omvendelse og Daab, og at Gud havde bemyndigede Tjenere her paa Jorden til at forrette disse Ordinancer.

Sang, Taksigelse af Ældste J. Christensen.

I Aftenforsamlingen bar Ældste G. Frandsen Vidnesbyrd om, at det Evangelium vi forkyndte, var det samme, som blev forkyndt i fordums Dage af Frelseren og hans Apostle og havde de samme frelsende Egenskaber som dengang. Gud var evig og uforanderlig og Frelsningsplanen var ligesaa uforanderlig som Gud selv, og glædede sig ved at være en Budbærer om samme.

Ældste J. Christensen sagde, at de Hellige burde takke og prise Herren for den Rettighed de havde til at staa som Medlemmer i hans Kirke; vidnede om de store Velsignelser, Evangeliet bringer ved at efterleve dets Principer; skildrede Verdens nuværende Tilstand og opmuntrede de Hellige til at bede for hinanden.

Præsident Flygare omtalte Evangeliets Gaver og Præstedømmets Nøgler, der vare gjengivne, og opmuntrede de Hellige til at være trofaste og, om de vilde dette, skulde de blive udfriede fra Babels Trældom; nedbad Herrens Velsignelse over de Hellige.

Præsident Nielsen udtalte sin Tak til de fremmede Brødre, der havde besøgt dem og takkede Sangkoret og de Hellige.

Sang, Taksigelse af Præsident Flygare.

Dagen efter blev afholdt et Præstedømsmøde.

Abrahams Bog.

Beviser for dens Ægthed.

(Fra «Deseret News«)

VII. Kapitel.

(De Gamles Tidsregning. — Nøglen til dens Hemmeligheder. — Monarkerne før Syndfloden. — Josephus's og den kinesiske Tidsregning.)

I den syvende Paragraf af Abrahams Bog finde vi Følgende: „Den første Regjeringsform i Ægypten blev grundlagt af Pharao, den ældste Søn af Ægyptus, Kams Datter, og den var efter samme Regjeringssystem som Kams, nemlig den patriarkalske. Pharao var en retfærdig Mand; han grundlagde sit Rige og dømte sit Folk forstandigt i alle sine Dage; han søgte at efterligne den Orden, som Fædrene havde grundlagt i

de første Generationer, i de Dage da den første patriarkalske Regjering existerede, endog under Adams Regjering og tillige under Noahs; hans Fader velsignede ham med Jordens Velsignelser og med Visdommens Velsignelser, men forbandede ham hvad Præstedømmet angik." Den næste Paragraf er følgende: „Pharao var af den Slægtlinie, som ikke kunde erholde Præstedømmet; til Trods herfor vilde Pharao'erne ubekymret gjøre Fordring paa Præstedømmet gjennem Kam; min Fader blev derfor forledet af deres Afgudsdyrkelse; men jeg skal herefter bestræbe mig for at fremstille Tidsregningen, gaaende tilbage fra mig selv til Skabelsens Begyndelse; thi Optegnelserne ere faldne i mine Hænder og jeg har dem under min Varetægt for Øjeblikket."

Vi ønske at hendrage Opmærksomheden til flere af de Begreber, som ere fremsatte i ovennævnte Anførsler:

1. At de tidlige Ægyptere vare bekjendte med Tildragelser, som fandt Sted før Syndfloden.

2. At Patriarkerne regjerede blandt deres Afkom som Konger.

3. At denne Regjeringsform var den mest fremherskende i de Dage, der fulgte umiddelbart efter Syndefaldet.

4. At Ægypterne grundlagde i deres Midte en Efterlignelse af Præstedømmet, som hurtigt førte dem til Afguderi.

5. At Abraham og sandsynligvis mange Andre besadde Optegnelser, som gaa tilbage til Begyndelsen af Tiden.

Nyere Undersøgelser have rigeligt bekræftet Beretningerne i Abrahams Optegnelse, med Hensyn til den Samfundstilstand, som var raadende blandt de første Nybyggere paa Nilens Bredder. Lyt til hvad Mr. Osborn anfører om dette Emne, og, skjøndt forskjellig i Udtryksmaade, bemærk hvorledes han fuldstændigt forsvarer Patriarkens Paastand. Mr. O. anfører i «Religions of the World», at „ægyptiske Levninger bevise klarligen, at, efter al Sandsynlighed, medens de første Nybyggere i Ægypten medbragte nogle Spirer til meget slette religiøse Vildfarelser, førte de tillige, mere som en Tilføjelse til den fra Fædrene nedarvede og historiske Kundskab, en dyb, paa Erfaring grundet Kundskab og Overbevisning om Virkeligheden af en guddommelig Tilværelse og Virkekraft, og tillige en Kundskab om den Form, hvori Aabenbaringen af de vigtigste Grundtræk i Religionen viser sig, at være bleven meddelt Menneskeslægten lige fra Syndefaldets Tid."

Vi ville ikke forsøge, som ovenfor bemærket, at bevise Sandheden af de Begreber, som indeholdes i Abrahams Bog i den Orden, hvori de ere satte, men, førend vi forlade denne Gren af Emnet, tro vi at være i Stand til at fremføre tilstrækkeligt Bevis til at overtyde Alle, som ere villige til at lære Sandheden, at Abrahams Beretninger, som de ere givne ved Profeten, ere historisk rigtige.

At Abraham kom i Besiddelse af visse genealogiske Optegnelser, kan synes noget utroligt for dem, som ikke have studeret Emnet. Mange ere altfor tilbøjelige til at anse Folket i hine tidlige Tidsaldre som kun flyttet eet Skridt fra det Barbariske, værende, om vi opfatte deres Begreber ret, meget paa samme Standpunkt som de nyere Tartarer eller beduinske Arabere; og den Tanke, at et saadant Folk havde en Literatur, synes at være næsten ufatteligt for mange ellers meget forstandige Folk. Men have Saadanne nogensinde bemærket, at Bibelen i et af sine første Kapitler virkelig omtaler „Menneskenes Slægters Bog" (Første Mosebog 5: 1.) Ifølge denne Bog er det øjensynligt, at Mose Slægtregister

om Beboerne før Syndfloden var afskrevet. Som Bekræftelse paa Tilværelsen af en saadan Bog, anfører Josephus, at de, som levede før Syndfloden, „optegnede med den største Nøjagtighed, baade Fødsels- og Dødsdage af berømte Mænd". (Jos. 1 Bog 3 Kap.) Denne Optegnelse blev uden Tvivl opbevaret blandt de kongelige Archiver og ansaaes for at være af største Værd, da den indeholdt Kongernes Slægtregister og blev som saadant utvivlsomt opbevaret i Noahs Ark; thi ifølge Abraham og Josephus var Noah den regjerende Enehersker paa Syndflodens Tid. Josephus anfører, at „denne Ulykke hændte i det sjette Aarhundrede af Noahs Regjering (Jos. 1 Bog 3 Kap.) I Virkeligheden giver Josephus en Liste over de før Syndfloden herskende Monarker eller Patriarker som Biblen benævner dem, men den Kjendsgjerning, at han anerkjender dem som Eneherskere i den før Syndfloden existerende Verden, er et meget stærkt og bekræftende Vidnesbyrd om Abrahams Beretning, at Adam og Noah regjerede som Konger over deres Medmennesker. Følgende er Josephus's Angivelse med Hensyn til denne Sag (Jos. 1 Bog, 3 Kap.):

„Seth blev født, da Adam var i sit 230te Aar, den Sidste levede 930 Aar. Seth fik Enok i sit 205te Aar, som, da han levede 912 Aar, overgav Regjeringen til sin Søn Canaan, som han fik i sit 119de Aar. Han levede 905 Aar. Canaan, som levede 910 Aar, fik en Søn, Malaleel, i sit 170de Aar. Denne Malaleel døde efter at have levet 895 Aar, efterlod sig en Søn, Jared, hvem han fik, da han var i sit 165de Aar. Han levede 962 Aar og hans Søn Enok efterfulgte ham; Enok blev født da hans Fader var 162 Aar gammel; da han havde levet 365 Aar, gik han bort og blev optaget til Gud, som er Aarsagen til at de ikke have nedskrevet hans Død. Methusalem, Enoks Søn, som blev født til ham da han var 165 Aar gammel, fik sin Søn Lamech da han var 187 Aar gammel, og til ham overgav han Regjeringen, efter at have haft den i 969 Aar. Da Lamech havde regjeret 777 Aar, beskikkede han sin Søn Noah til at være Hersker over Folket; han blev født til Lamech, da denne var 182 Aar gammel, og havde Regjeringen i 950 Aar."

Vi drage her Opmærksomheden til en noget mærkværdig Overensstemmelse; den er at Længden af disse Patriarkers Regjering, saaledes som Josephus angiver den, stemmer, med en Undtagelse nær, overens med Længden af deres Liv ifølge Bibel-Kronologien, men, hvad der gjør dette Træk mere mærkværdigt er, at Josephus anfører nøjagtig det Samme, som Kineserne i deres Tidsregning fra før Syndfloden. „Den kinesiske Beretning taler om de ti Kongehuse, bestaaende af ophøjede Væsener, som hver regjerede i deres Land i 1000 Aar, førend Skyen faldt paa Jorden (d. e. Syndfloden). Det er ikke vanskeligt at indse, at dette kun er en forandret og besynderlig Maade at fortælle de samme Ting paa. — — — Moses underretter os om, at hver af disse ti Generationer strakte sig næsten et Tusind Aar, men han lader os ogsaa vide, at en Søn og hans Fader vandrede meget af deres jordiske Løbebane tilsammen. Hvers jordiske Liv var langt, men det var for en stor Del samtidigt med hinanden." *)

Vi tro nu, at Abrahams Angivelse afgiver en Nøgle, hvorved en Lysstrøm bliver udkastet paa de første Nationers

*) Nelsons's »Infidelity, its cause and cure.«

tidlige Historie, som kom ind i Tilværelsen efter Syndfloden, for Exempel Ægypterne, Chaldæerne og Chineserne. Videnskabsmænd og religiøse Mænd have i snesevis af Aar været vaklende med Hensyn til disse Nationers Tidsregning; som en Regel synes det, at begge Partier have antaget det for sandsynligt, at disse kronologiske Optegnelser skulde have standset ved Syndfloden, antagelsesvis af den Grund, at hele Menneskeslægten paa en Familie nær, bestaaende af otte Medlemmer, blev tilintetgjort. Da der er uimodsigeligt Bevis for, at de Gamle vare bekjendte med Tildragelser, som havde fundet Sted paa Jorden og i Himlene langt forud for det almindeligt antagne Tidspunkt før Syndfloden, have Skeptikere tydeligt udtrykt deres Tvivl om, at Floden nogensinde har været. Men naar vi tage den Kjendsgjerning under Overvejelse, at dem, som bleve frelste vare af den kongelige Familie — Kongen og Dronningen med deres tre Sønner og Prindsesserne, deres Hustruer — og at denne Konge (Noah) regjerede saa vel før Syndfloden som efter denne, forbliver det ikke mere noget Under hvorledes disse Nationer sporede deres Tilværelse tilbage til Aarene langt forud for denne højst sørgelige Ulykke.

(Forts.)

Død i Salt Lake City, Søndagen den 6. April 1879 Kirstine Vilhelmine Larsen, Niels Peter Larsens Hustru af Pleasant Grove, Utah County, 38 Aar 20 Dage gammel.

Afdøde var født i Kjøbenhavn, og emigrerede til Utah i 1862. Hun var en venlig og god Kvinde, og døde som en trofast Sidste Dages Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.